

Κ Ω Σ Τ Α Σ Χ Ρ Η Σ Τ Ι Δ Η Σ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ
ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Στον Νίκο Τσιφόρο, που τόσες νύχτες με
τα βιβλία του, σαν στοργικός πατέρας,
μου μάθαινε και μ' έκανε να γελάω.

Στον Βασίλη Χατζηβασιλείου
για τη διάθεση, το χιούμορ και την ενθάρρυνση
–συστατικά που μόνο μια φιλία περιέχει.

Στη Μαρία Αθανασιάδου,
που τώρα ζει στους μαγικούς ορίζοντες
και στα φωτερά πλάτη του Σύμπαντος.

Στην αληθινή Ελλάδα, που εξακολουθεί
να ζει καταδιωγμένη στις κατακόμβες
των ψυχών και των ονείρων μας.

«Τα τραγούδια παίρνουν κάτι απ' την ψυχή μας
και το μεταφέρουν στο στερέωμα
όπου αναβοσβήνει σα θλιμμένο πάλσαρ
και το δρόμο δείχνει για τους ναυαγούς...»

«Με κλειστά τα μάτια», του Θανάση Παπακωνσταντίνου,
με τη φωνή της Μελίνας Κανά.

Έβρεχε.

Δηλαδή τι «έβρεχε», που τα ζώα φτιάξαν' άρον-άρον ζευγάρια κι από μόνα τους ψάχναν' νυχτιάτικα την κιβωτό του Νώε. Βέβαια, ο γέρον μόνο ως ανέκδοτο κυκλοφορούσε πλέον, αλλά έτσι είναι τα ζωντανά, εύπιστα. Γι' αυτό και τα λέμε ζώα.

Ζώα όρθια δεν ήταν δυο αλαλιασμένες αρκουδίτσες που προσπαθούσαν να σκαρφαλώσουν σ' ένα κατά τα άλλα ήσυχο πεύκο. Οι δυο επιβάτες του Lada ήταν, γιατί γκαζώναν' και ξαναγκαζώναν στη λασπούρα. Δηλαδή ο Ιάσοντας γκαζώνε. Η Ζωή φοβόταν.

Ο Ιάσοντας δεν είχε πάρει νύχτα το δίπλωμα, με λάδωμα το πήρε –με ύφος ανέμελο είχε πασάρει πενήντα χιλιαρικόπουλα στο δάσκαλο κι εκείνος τριάντα στον εξεταστή, που έδωσε δέκα στον συνάδερφό του, μιας κι ήταν πρωτάρα στο κουρμπέτι και δεν ήτο πρόπον να ξεψαρώσει απότομα. Δίκαια πράματα, άπαντες ευχαριστημένοι εκτός του Lada του Ιάσωνα. Μετά τα πρώτα πέντε χιλιόμετρα εκτίμησε μετά λατρείας τον κομμουνισμό κι ένοιωσε χαροκαμένος εμγκρές. Ναι, οι κύλινδροί του καίγαν' νόστο –ή, τουλάχιστον, ικεσίες αλλαγής ιδιοκτήτη. Τούτος 'δω το περνούσε για Mazeratti! Ντα!

Ντάκα-ντούκα σκάζαν' οι καρυδένιες σταγονάρες στα παρμπρίζ κι η Ζωή ένοιωθε επιτακτική την ανάγκη αλλαγής εσωρούχου. Νύχτα κατράμι έξω, τα ψηλά κωνοφόρα λυγούσαν απ' τις άγριες ανεμοσυρμές, η βροχή θύμιζε αμμοβολή, σε θρίλερ να 'παιζε θα τη λυπότανε ο σκηνοθέτης έτσι που πάνιασε. Κι όσο μεγάλων' ο φόβος της τόσο συγχυζόταν περισσότερο με την φαεινή ιδέα του αγαπημένου της να 'ρθουν εδώ πάνω. Χαθήκαν' οι γαλήνιες παραλίες της Χαλκιδικής, όπου η μόνη προσφερόμενη υγρασία είναι το ύπουλο κατούρημα της συννυφάδας πίσω απ' τα έκπληκτα ρείκια; Δε μιλούσε όμως γιατί δεν της έβγαινε φωνή. Τέτοια λαχτάρα περνούσε η δόλια.

Εδώ που τα λέμε, για Άνοιξη η μπόρα το ξεφτίλισε. Ακόμα και για 'δω, για την Πρέσπα, παραήταν σφοδρή. Τα τσιρόνια –για να καταλάβετε– κατεβήκαν' μισό μέτρο κάτω απ' την επιφάνεια της λίμνης για να μη γίνουνε λούτσα. Τέτοιο κακό.

Ως καθώς πρέπει ψυχολόγος, η Ξανθομάλλα (βαμμένα Ξανθά, ε; Όχι ότι Ξάφνου η Ελλάδα μεταλλάχτηκε σε σκανδιναβική χώρα) προσπαθούσε απεγνωσμένα να μπουκώσει το μυαλούδακι της με θετικές σκέψεις. Η αμερικάνικη σχολή της μόδας είχε πλασάρεϊ ανάλογη γραμμή στους αναξιοπαθούντες νευρωτικούς αλλά εκείνης όλο και της έβγαине δυσήνιος πανικός, αφού έπνιγε μετά κτηνωδίας κάτι τσιριδές υστερικές και πολύ νυχτωμένες από Άντλερ, καθώς οι ρόδες βυθίζονταν ολοένα και βαθύτερα στη λάσπη. Λύσσαγε, συνάμα, που συμφώνησε μαζί του να ακολουθήσουν αυτόνα τον καρόδρομο, για να δούνε –λέει– το ηλιοβασίλεμα! Λάθη κατά συρροήν: Ο ήλιος έριξε αυλαία εσπευσμένα σαν ηθοποιός με διάρροια, πλακώσανε κάτι συννεφάρες βαριόκοιλες σαν έγκυες γαιΐδαρες (απ' τα βόρεια) όσο αντιρατσίστρια και να 'ταν με κάτι τέτοια σιχαινόταν την Αλβανία και ο καλός της ανακάλυψε εμβρόντητος πως δεν μπορούσαν να κάνουν αναστροφή! Προχώρησαν για να βρουνε κάποιιο πλάτεμα, τίποτα. Η βροχή δυνάμωσε στο πι-και-φι, ορατότης μαύρο χάλι, μπήκαν στη γούβα του Βάβουλα, κόλλησαν, να! Πάτα γκάτσι τώρα, άσχετε!

– Θα βγω έξω να σπρώξω, πάρε εσύ το τιμόνι, είπε με αγωνία ο Ιάσων.

Εκείνη μόνο που δεν λιποθύμησε. Το δίπλωμα το 'χε αποχτήσει με την ενδεκάτη, ο εξεταστής είχε σιχαθεί να την βλέπει να κλαίει, ψιλοβαρέθηκε κιόλας να μπανίζει τα μπουτία της χωρίς περαιτέρω σεξεξελίξεις, της το 'δωκε με την συμβουλή: «Πάρ' το και λυπήσου τους δρόμους. Έχουν κι αυτοί ψυχή...», αισθανόμενος λίγο από οικολόγος. Μέχρι τούτη τη στιγμή τον είχε ακούσει, δεν είχ' αγγίξει τιμόνι –εκτός από μια φορά στην εθνική, που ο Ιάσωνας ήθελε να φουήξει τη μύτη του. Τώρα;

Ο ρέκτης έγινε παπί πριν προλάβει να βγάλει το πόδι του. Κι επειδή η παροιμία: «Ο βρεγμένος τη βροχή δε φοβάται» δεν είναι λαϊκές παπαριές, πετάχτηκε άφοβα στον κατακλυσμό, πήγε από πίσω κι άρχισε να σπρώχνει φωνάζοντας:

– Πάτα γκάτσι με πρώτη!

Το λεπτό ποδαράκι της Ζωής τινάχτηκε πανικόβλητο κολλώντας

το πεντάλ στο τέρμα. Το Lada ούρλιαξε στα ρώσικα: «Σιγά, κυρά μου! Με ρήμαξες!», απ' τα βάθη της λάσπης εμφανίστηκαν πέντ'-έξι πετράκλες απορώντας: «Πού βγαίνουμε, ρε, με τέτοιον σκατόκαιρο;», οι τροχοί βρήκανε πάτημα για εφετζιλίκια, σπινιάραν επιδεικτικά κι ο Ιάσωνας ξαφνικά έσπρωχνε αέρα. Μετά έπεσε, γιατί ο αέρας απεχθάνεται τους εφαιψίες...

Ως γνωστόν, τα δέντρα φυτρώνουν δίχως υπευθυνότητα την σήμεραν ημέρα και μάλιστα στα πλέον άσχετα μέρη. Ως εκ τούτου, το ήσυχο πεύκο εφύετο τρία μέτρα και δώδεκα εκατοστά αριστερά –αλλά εφύετο. Παρατατικός. Τώρα, η κόμη του στόλιζε, ξαπλωμένη, τον ουρανό του αυτοκινήτου. Εκείνο έστεκε μουγκό. Τι να πει, άλλωστε; Κάλλιο στα συγκρουόμενα του Κόκκινου Τσίρκου, τα 'παμε αυτά.

Η διοπτροφόρος κατάφερε να βγει σόα απ' την πάλη της με το ατίθασο σιδερένιο ζώο. Οι δε δύο, μέχρι πρότινος σκαρφαλωμένες, αρκούδες κοιτούσαν παραξενεμένες κι ανάσκελα την πόρτα ν' ανοίγει, κατάφεραν να σταθούν στα πέλματά τους, αντίκρισαν ένα κάτασπρο ον να βγαίνει, αλληλοκοιτάχτηκαν, το πλάσμα τσίριξε σαν σειρήνα αεράμυνας κι εκείνες τρέξαν έντρομες να κρυφτούν στα καταφύγια. Η Ζωή αισθάνθηκε τον ήλιο να καίει διαολεμένα, ιδρωσε και σωριάστηκε χωρίς περαιτέρω αισθήσεις.

Όλα τούτα μοιάζαν' σα να τα σκάρωσε η αρρωστημένη φαντασία κάποιου δευτεροκλασάτου συγγραφέα, που 'βγαζε το άχι του στους ατυχείς ήρωες. Κούνια που τους κούναγε... Όλα ήταν αληθινά. Ο Ιάσων το ανακάλυψε καθώς σηκωνόταν κι είδε την κοπελιά πεσμένη στο βούρκο –ευτυχώς όχι της κοινωνίας. Ετούτη είναι χωράφι του Φώσκολου, μη γίνουμ' όλοι ένα... Χαμογέλασε νευρικά κι έπειτα επανήλθε στην υγρή πραγματικότητα.

Ο Ιάσων, εκτός των άλλων, ήταν και ρασιοναλιστής (τέτοια γράφω και στέλνω τους ανθρώπους στα λεξικά. Εμ, τι; Κλέφτης θα γίνει ο Τεγόπουλος;). Αφού έβγαλε ό,τι απωθημένο είχε σε χαστούκια χωρίς αποτέλεσμα, άνοιξε το πορτ-μπαγκάζ, φορτώθηκε το σακίδιο της Ζωής, τσάκωσε τον φακό και την πήρε αγκαλιά. Η ομοιότητα της σκηνής με άλλα θρίλερ είναι εντελώς συμπτωματική.

Η θύελλα ξελύσσαξε λιγάκι –έτσι τον βόλευε να πιστέψει– απέφυγε να σκεφτεί ότι εκατοντάδες μάτια τους παρατηρούσαν πίσω απ' το σκοτεινό πέπλο του δάσους, προσποιήθηκε πως σιγοσφυρίζει κεφάλτα και ξεκίνησε την πορεία. Προχώρησε αρκετά αλλά, θέλεις

το βάρος, θέλεις ότι τα πνευμόνια του μετά από τόσα τσιγάρα αντιδρούσαν στο οξυγόνο, δεν άντεξε. Ακούμπησε τη Ζωή σε μιαν οξιά να ξελαχανιάσει μια στάλα. Έσκυψε ν' ακούσει την ανάσα της φοβισμένος –τα βλέφαρά της παίξαν', ανοίξανε, οι μαύρες κόρες τον κοίταξαν.

– Πού είμαι;

Κάπως έτσι αναρωτιούνται όλοι οι τέως λιπόθυμοι κι οι παρευρισκόμενοι γελούν γιατί ανακουφίζονται που δεν υπάρχει κίνδυνος μεταφοράς απ' το Ε.Κ.Α.Β. κι έχουνε άσχημα ξεμπερδέματα. Όμως, ευτυχώς ο «πολιτισμός» απουσίαζε από 'δω πάνω κι οι άνθρωποι πεθαίνουν' ήσυχοι στα σπίτια τους, όχι στους δρόμους. Η ανακούφιση του Ιάσονα μεταφράστηκε σ' ένα χαμογελαστό φιλί. Ρομάντζο στην ομίχλη. Τα κουρασμένα μάτια της φιλημένης απόχτησαν λάμψη.

– Είδες τις αρκούδες; ρώτησε.

– Ποιες αρκούδες, κοριτσάκι μου; Μήπως το ονειρεύτηκες;

– Αμα λιποθυμάς δεν ονειρεύεσαι! τεντώθηκε εκείνη.

– Καλά, καλά. Τώρα δεν έχει αρκούδες. Έφυγαν.

– Είσαι σίγουρος;

– Ζωή, πρέπει να περπατήσουμε. Μπορείς;

Ανασηκώθηκε. Πάτησε στα πόδια, περπάτησε μερικά βήματα, σιγουρεύτηκε.

– Ναι, εντάξει είμαι.

– Πάμε. Πρέπει να γυρίσουμε στο χωριό γρήγορα.

Κοίταξε το ρολόι του. Ήδη είχαν περάσει τρεις ώρες από τότε που ξεκίνησαν' απ' τους Ψαράδες. Χωρίς άλλη κουβέντα άρχισαν να προχωρούν. Και, κάτω απ' τις χοντρές στάλες, ο δρόμος φαινόταν ατελείωτος. Ωσπου βρεθήκαν' σ' ένα τέρμα. Βουνό χώματος μπροστά τους έφραζε το δρόμο. Θα 'τανε εννιά και κάτι –όχι ότι έχει σημασία αλλά να, για καλλίτερη ενημέρωση. Σαββάτου, 20ης Απριλίου.

– Ιάσων, τι 'ν' τούτο; ρώτησε η Ζωή. Δεν μπορεί να το περάσαμε όταν ερχόμασταν.

– Μάλλον κατολίσθηση θα 'γινε, λόγω βροχής. Έλα, θα το παρακάμψουμε.

Βγήκαν απ' τον χωματόδρομο, κατηφόρισαν μερικά μέτρα χρησιμοποιώντας κλαριά μη τους πάρει η πλαγιά, πιάσαν' για λίγο παράλληλη πορεία, έπειτ' άρχισαν' την ανάβαση. Ανεβαίνουν', ανεβαίνουν', αλλά ο δρόμος άφαντος. Κάποια στιγμή κοιταχτήκαν' κι η Ζωή δήλωσε εκνευρισμένη:

– Ιάσων, χαθήκαμε!
 – Έλα, βρε κουτό, που χαθήκαμε! Μάλλον ανηφορίσαμε πολύ πλάγια.

– Ιάσων, να γυρίσουμε!
 – Αμάν, βρε Ζωή, τον κατακλυσμό φέρνεις!
 – Ιάσων, είμαστε ΜΕΣΑ στον κατακλυσμό! Και βαδίζουμε και λάθος!

– Δεν μπορώ να πω ότι από προσανατολισμό είσαι περισσότερη...
 – Μπορεί πυξίδα να μην κατάπια αλλά δε ρίχνω το αυτοκίνητο σε λακκούβες!

– Ναι, το ρίχνεις σε ανυποψίαστα δέντρα!
 – Δεν ήθελα εγώ ρομαντζάδες και ηλιοβασιλέματα!
 – Ούτε τα αρνήθηκες όμως!
 – Ιάσων, σου υπενθυμίζω ότι βρισκόμαστε χαμένοι στη μέση του δάσους, είμαστε βρεγμένοι ως το κόκαλο, θ' αργήσει πολύ να ξημερώσει και 'μεις τσακωνόμαστε! Τι λες;

– Ότι πρέπει να προχωρήσουμε προς τα πάνω.
 – Κι εγώ σου λέω ότι ο δρόμος είναι ακριβώς πίσω μας.
 – Το ρίχνουμε κορώνα-γράμματα;
 – Ιάσων, σύνελθε!
 – Καλώς. Σε ακολουθώ. Οδηγά.

Η Ζωή όρθωσε την αξιοπρέπειά της, καθάρισε πρόχειρα τα βρομογυάλια με μια μπλουζα απ' το σακίδιο και ξεκίνησε θαρραλέα. Θα του 'δειχνε εκείνη! Όσο όμως μεγάλων' η απόσταση, τόσο χωνόταν η αμφιβολία μέσα της.

– Ιάσων...
 – Παρακαλώ;
 – Πού πάμε, μωρέ αγάπη μου;
 – Δεν σας ήκουσα ευκρινώς. Παίρνετε το μηδέν;
 – Ιάσων, μη με ειρωνεύεσαι, ρε γαμώτο! Άρχισα να φοβάμαι!
 – Η κυρία επιθυμεί, τώρα, να ηγηθώ της αποστολής;
 – Ήθελα να 'ξερα πού βρίσκεις τέτοιαν ώρα τόσο σαδισμό! Επιτέλους, Ιάσων, σταμάτα τις κακίες! Θα πεθάνουμε σ' αυτήν την ερημιά! Κάνε κάτι!

– Τι να κάνω; Ν' αρχίσω τον χορό της ξηρασίας; Ή να πλακωθώ στις δεήσεις, μπας και βγει ήλιος μεταμεσανυχτιάτικα;

– Δηλαδή παραδέχεσαι ότι χαθήκαμε;
 Στον εξώστη των δέντρων κάθονταν κάμποσα λιανοξωτικά,

απολαμβάνανε καβγά –γεγονός που δεν τους προέκυπτε συχνά– και σπάζανε πλάκα. Αν και για τους πρωταγωνιστές δεν ήταν η πρώτη φορά, εκείνα διασκεδάζαν με τις κρυφές χαρές της ανθρώπινης ασυνεννοησίας, λικνίζονταν ξεκαρδισμένα στις ριπές του Σκίρωνα, καλούσαν τις νεραϊδούλες της λίμνης ν' αφήσουν τα παρόχθια λημέρια και ν' ανηφορίσουν κατά κει που υπήρχε δράση. Μια ξεψάρωτη ανέβηκε αποφεύγοντας αριστοτεχνικά τις σταγόνες, είδε, σφύριξε κλέφτικα και πλάκωσε το μπούγιο. Σε δευτερόλεπτα, το πλήθος των στοιχειών ξεπερνούσε σ' αριθμό τους λαθροθεατές συναυλίας του Παπάζογλου στο Θέατρο Δάσους. Χάος!

Το τελετουργικό ήταν προκαθορισμένο αυστηρά. Δηλαδή:

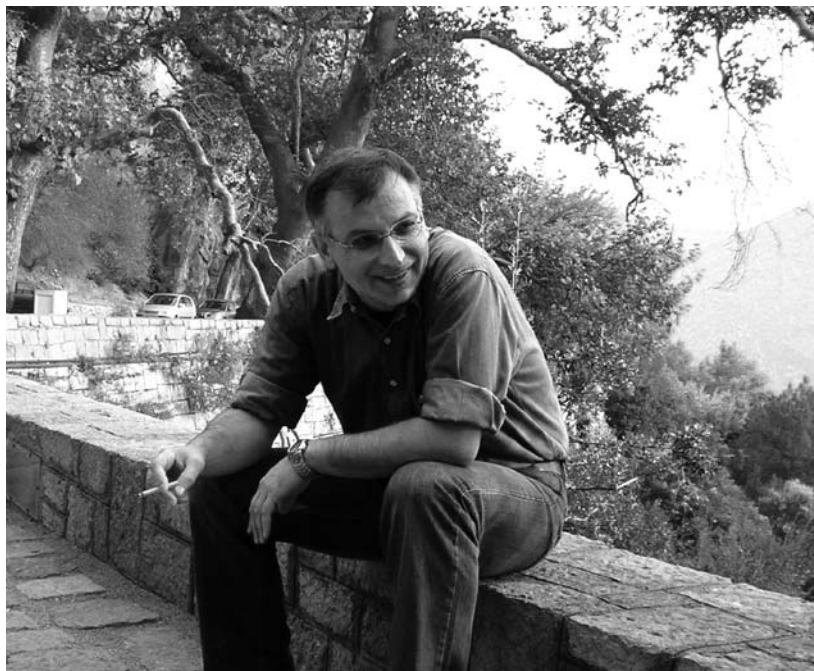
Ο νεοεισερχόμενος, ο βαπτιζόμενος, ο απεταξάμην-τον-πρότερον-ενάρετον-βίον ετίθετο εξ αρχής στη διάθεση του Μαγίστρου –η οποία ποτέ δεν ήταν σίγουρο αν θα προέκυπτε καλή ή όχι. Κυκλοθυμικός τύπος.

Όλα είχανε προετοιμαστεί άψογα απ' την κυρία Αρχιερέως, με την πολύτιμη αρωγή δυο πανέμορφων και συνάμα δουλευτάρων φιλιπινέζων, έτοιμων να κλείσουν συμφωνία και με τον ίδιο τον Διάολο φτάνει να εξασφάλιζαν παραμονή στην Ελλάδα. Μεγάλη ανέχεια, λοιπόν, στις Φιλιππίνες...

Η Φοίβη φορούσε μία κατάλευκη εσθήτα τόσο διάφανη που ο Ηρακλής είχε ψιλοκομπλάρει για λογαριασμό της. Αν δεν επέμενε εκείνη δεν θα τον δέχονταν ούτε μια στο δισεκατομμύριο, έτσι άσχετος που ήταν. Τελικά, όμως, η ομορφιά της επικράτησε, παράλληλα με την υπόσχασή της πως θα τον εκτελούσε αλύπητα αν έβγαζε τσιμουδιά.

Στο κέντρο του ξέφωτου είχε σχηματιστεί πεντάλφα από χοντρά κεριά μπηγμένα στο έδαφος. Ο Μάγιστρος, ντυμένος με μαύρο βελούδο και κάμποσα χρυσά λιλιά, βρισκόταν μέσ' στον κύκλο, δευόμενος με λόγια ακατάληπτα κι υποβλητικά. Κρατούσε, δε, και μια χαντζάρα τεράστια, πού 'μοιαζε ικανή να διαπεράσει ανετότατα δυο τάρους σε στάση σπερμοληψίας.

Οι μπανιστριτζήδες είχαν τοποθετηθεί μακριούτσικα, προστατευμένοι –όπως τους εξηγήθηκε– απ' τις εκρηκτικές και υπεράνθρωπες δυνάμεις του Αρχιδιάιμονα, του Άγιου Σατανά.

Ονομάζομαι Κώστας Χρηστίδης και γεννήθηκα στη Θεσσαλονίκη το 1960. Τέλειωσα το Πέμπτο Λύκειο Αρρένων Θεσσαλονίκης και συνέχισα στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, όπου κατά τη διάρκεια των σπουδών μου συμμετείχα στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού «Φοιτητικό Πεοβάζι». Ολοκλήρωσα τη διδακτορική μου διατριβή με θέμα τις *Ορμονικές Απαιτήσεις για την Εμφύτευση του Εμβρύου*. Για το μεταπτυχιακό τμήμα του Τομέα Ζωικής Παραγωγής του Α.Π.Θ. συνέγραψα τις σημειώσεις «*Βιοτεχνολογικές Εφαρμογές στη Γεωργοκτηνοτροφική Πράξη*» και «*Εισαγωγή στην Ηθολογία – Animal Behaviour*». Την περίοδο αυτή παρουσίασα το μικρό θεατρικό μου με τίτλο: «*Νίκος Καββαδίας, ο ποιητής των οριζόντων*», με τον πολιτιστικό σύλλογο Καβασιλών Ημαθίας, στον οποίο διατέλεσα σύμβουλος του Πολιτιστικού Κέντρου. Η έκδοση του πρώτου μου βιβλίου με τίτλο «*Κι αντί για κύματα μετράς την άμμο*» έγινε το 1996 από τις εκδόσεις «Παρατηρητής» και ακολούθησε το «*Σαν παρελθόν και σαν ευχή*» το 2002 από τον ίδιο εκδοτικό οίκο. Το τρίτο μου βιβλίο με τίτλο «*Η σπηλιά στην άκρη του Χρόνου*» ήταν προς έκδοσιν από τον «Παρατηρητή», ο οποίος όμως τεμάτισε την λειτουργία του και τώρα κυκλοφορεί στη σειρά ΑΩΡ. Από τον Μάιο του 2008 είμαι Διευθυντής Δημοσίων Σχέσεων του Συνδέσμου Ελλάδας – Κίνας, Διευθυντής Δημοσίων Σχέσεων του Οργανισμού Ελληνοκινεζικής Φιλίας και Συνεργασίας, Εκτελεστικός Πρόεδρος της Πύλης Φιλίας Ελλάδας - Κίνας και ιδιοκτήτης του περιοδικού του Συνδέσμου «The Greece China Gate».